

Sarah May De Burwood baby's

'Sarah May heeft een zeldzaam talent om klucht en tragedie
te laten versmelten.' – *Daily Mail*

Over het boek

Grace, Vicky, Ruth en Saskia, alle vier zitten ze op dezelfde school in Burwood, alle vier hebben ze een geheim. Maar het leven in het gezapige, welvarende Burwood komt op zijn kop te staan als niet één, maar vier tieners zwanger blijken te zijn.

De media dalen als aasgieren op Burwood neer, de krantenkoppen schreeuwen wie zijn de vaders van de baby's? hebben alle vier de baby's dezelfde vader? dit kan geen toeval zijn ... zijn de Burwood meisjes soms deel van een tienerzwangerschapscultus?

Het tumult lijkt de kleine, rijke, groene gemeenschap aan te tasten, maar onder de oppervlakte borrelde het al langer. En voordat het weer beter kan worden, wordt het eerst nog veel, veel erger.

De pers over Sarah May

'Sarah May's beschrijvende vaardigheden zijn uitmuntend en ze heeft een geweldig oog voor detail.' – *The Independent*

'Sarah May analyseert genadeloos, smakelijk en met diepgang in haar mooi geschreven roman.' – *Flow*

'Scherpe observaties, zwarte humor en herkenbaar, uitvergroot drama.' – *JAN*

Over de auteur

Sarah May woont in Londen met haar echtgenoot en kinderen. Ze schreef *The Nudist Colony*, *Spanish City* en *The Internationals*. Voor de eerste twee kwam ze op de shortlist van de Guardian First Book Award en de Encore Award. Bij Signatuur verschenen van haar hand *Opkomst en ondergang van de koningin van Suburbia* en *De Prendergast Road Kronieken*. May is een haarscherpe observator van de moderne maatschappij, een Fay Weldon van de 21e eeuw.

Van dezelfde auteur

Opkomst en ondergang van de koningin van Suburbia
De Prendergast Road Kronieken

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl

Colofon

© Sarah May, 2009

Oorspronkelijke titel: The Rise and Fall of the Wonder Girls

Oorspronkelijk uitgegeven door Harper, HarperCollins, UK

Vertaald uit het Engels door: Ine Willems

© 2012 Uitgeverij Signatuur, Utrecht en Ine Willems

Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Yamada Taro/ Getty Images; Photodisc/ Getty Images

Foto auteur: Charlie Hopkinson

Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN paperback 978 90 5672 413 9

ISBN e-book 978 90 449 6567 4

NUR 302

Sarah May

De Burwood baby's

Vertaald door Ine Willems

SIGNATUUR

2012

1

De zomer was op zijn blikkende hoogtepunt toen Tom Henderson zijn gevlekt rode Volkswagen de stad uit reed, met op de achterbank drie zeventienjarige maagden. Ruth, die in het midden zat, tussen Vicky en Saskia in, had voorgesteld dat ze zouden gaan fruit plukken.

Tom had aangeboden hen te rijden.

Hij had net genoeg benzine voor de heen- en terugweg.

De raampjes waren omlaag gedraaid en er stond een Led Zeppelin-cd op, die oversloeg wanneer ze een kuil in de weg raakten of plotseling remden, zoals Tom nu deed voor rood licht. Zodra de auto stilstond, daalde de voorspelde 32 graden Celsius met hoge luchtvochtigheid in alle hevigheid op hen neer.

‘Gewoon doorrijden,’ beval Vicky Henderson haar broer. ‘Het is zo leeg als een B-film, man. Er staat geen hond.’

‘Het is rood.’ Tom pufte ongeïnteresseerd.

‘Het is fucking irritant.’ Vicky gaf een kerm en wendde zich korzelig naar Saskia, ineengezakt tegen het andere portier, haar gezicht verscholen achter haar haar, dat naar voren was gevallen toen de auto afremde. ‘Waarom heb je een spijkerbroek aan? Smelt je zo onderhand niet of zo?’

Saskia, high, staarde door de openstaande deuren van de baptistenkerk waar ze voor tot stilstand waren gekomen, naar een buitenproportioneel groot bloemboeket dat wit contrasteerde met de schemer in de vestibule. Langzaam dwaalde haar blik naar haar in denim gehulde benen, en ze haalde haar schouders op.

‘Ja ...’

Eindelijk sprong het licht op groen. Ze lieten de baptistenkerk achter zich, en er begon weer een hete bries door de auto te blazen.

Er stonden veel kerken in Burwood. En ze bouwden er nog bij ook. De nieuwste was net een halfjaar geleden opgeleverd, zo rond dezelfde tijd als de nieuwbouwwijk North Heath, waarvan hij de bewoners ten dienste moest staan. Naast de kerk stond een uit hetzelfde

lichte zandsteen opgetrokken pub, waar ze de hongerige gelovigen spijdsden met spareribs in westernstijl.

‘Jij bent tenminste bruin,’ ging Vicky door. Ze was nog niet klaar met Saskia. ‘Als ik jouw benen had, stopte ik ze niet weg in een spijkerbroek.’

Saskia zuchtte en bleef uit het open raampje staren terwijl haar haren rond haar gezicht waaiden. Ze was met haar gedachten bij Zuid-Frankrijk, waar ze het grootste deel van juli had doorgebracht, en in het bijzonder bij haar vader, dronken en lam op een ligstoel naast het zwembad, terwijl zij een geel met wit gestreepte parasol naar hem toe probeerde te sjorren zodat hij niet zou verbranden. Zo bracht ze überhaupt het gros van haar tijd door: met proberen te voorkomen dat hij zich brandde, letterlijk of figuurlijk. In Frankrijk had ze in elk geval Ruth als gezelschap gehad wanneer Richard Greaves buiten westen raakte, wat de meeste middagen gebeurde.

Ze keek naar Ruth, die naast haar zat, en ving Toms blik op in de achteruitkijkspiegel. De vorige zomer was Saskia verliefd geweest op Tom. In haar dagboek vol verdorven details had ze elke beweging, elk gebaar, elke blik van hem genoteerd, en ze had spullen uit zijn slaapkamer gestolen die ze nooit had teruggegeven: in een balletje gebonden elastiekjes, een paar gedragen sportsokken, een smurfenpotloodlijper, een sticker van Radio Mercury en een bibliotheek-exemplaar van een roman van D.H. Lawrence waar hij aftershave op had geknoeid.

Deze zomer was die liefde voorbij.

Nu hij haar blik opving in de achteruitkijkspiegel, voelde Tom zich schuldig over de uren die zijn universiteitslief Ali en hij zich vrolijk hadden gemaakt om Saskia’s kalverkolder – een door Ali gemunte term – en de manier waarop hij Saskia op een presenteerblaadje had aangeboden aan Ali, die wreed uit de hoek kon komen.

‘Hoe gaat het met Ali?’ vroeg Saskia ineens.

‘Die is in India,’ zei Vicky. ‘Haar ouders vinden dat Tom en zij te dicht op elkaars lip zitten.’

‘En hoe denkt Tom daarover?’ zei Ruth, uit verlegenheid harder dan nodig.

‘Tom denkt niet.’

‘Hou je kop, Vick.’

Ruth hield haar ogen op Tom gericht, op zijn dijen, keel, polsen, en vroeg zich af hoe het zou zijn om met hem naar bed te gaan, ter-

wijl de rode Volkswagen voorbij de grootschalige winkelboulevard reed waar de brave burgers van Burwood hun diervoeders en hottub kochten, een eindeloos lange straat in met garages, drankenhandels, discount beddengoedzaken, pubs waar gezinnen welkom waren en die salade uit een vaatje verkochten en Indiase restaurants (waarvan er één, met de naam Curry Nights, een paar jaar geleden in opspraak was geraakt toen het karkas van een Duitse herder in een van hun vuilcontainers werd aangetroffen).

‘Daar heb ik nog op school gezeten,’ zei Ruth, toen ze langs de lagere school reden waar een ander meisje haar hand op een roestige spijker had gedrukt en ze naar het ziekenhuis had gemoeten voor een tetanusprik.

Niemand zei iets.

Het was te warm om je druk te maken over andermans herinneringen.

Ze kwamen langs St. Catherine’s Hospice en het appartement erboven, waar volgens zeggen Burwoods enige prostituee huisde. De plaatselijke pers weigerde over de prostituee of over de Duitse herder in de vuilcontainer van Curry Nights te schrijven, en uiteindelijk was het *News of the World* die beide verhalen bracht. Diezelfde week werd Burwood belicht in de *Financial Times*, als een van de tien plaatsen in het Verenigd Koninkrijk met de hoogste gemiddelde levensverwachting.

Burwood stond op de vierde plaats.

In Burwood was het goed wonen.

Vanuit de lucht zag het stadje eruit als een slordige cirkel, met daaromheen een groene band die het in het noorden van Londen scheidde en in het zuiden van Brighton. Met andere woorden: het had veel meer dan de meeste plaatsen die je via de satelliet ziet.

Burwood bestond al lang voor zijn opname in het *Domesday Book* en gedijde zich nu een weg in de eenentwintigste eeuw met een allesoverheersend aura van tijdloze stabiliteit dat weldadigheid uitwasemde voor eenieder die de wereld moe was. Dat gezegd hebbende beschikte Burwood zo over zijn anarchisten, van wie de meest notabele een dichter was die tweehonderd jaar geleden politieke traktaaten publiceerde die hij vanuit een heteluchtballon distribueerde en waarmee hij iedereen van zijn stuk bracht, voordat hij ervandoor ging met een minderjarig meisje dat Harriet heette. In dergelijke gevallen huldigde het stadsbestuur echter het standaardbeleid van de

doofpot, hoe beroemd zijn anarchistische zonen en dochters later ook werden.

De Hendersons, in belangrijke mate beïnvloed door het artikel in de *Financial Times* – en het feit dat het historische stadscentrum al vertrouwd aandeed doordat de BBC het met regelmaat had gebruikt voor Jane Austen-verfilmingen – waren zeker niet de eerste immigrés en zouden evenmin de laatste zijn.

Burwood kwam nu, aan zijn oostkant, tevens de meest pittoreske, abrupt tot een einde. Ze waren dwars door alle bestaanslagen van het stadje gereden: van zijn voormiddeleeuwse centrum tot de hopeloos conservatieve, woekerende voorstedelijke villa's die met zoveel optimisme na de Tweede Wereldoorlog waren gebouwd, met verhoudingsgewijs veel te kleine raampjes waarachter een hele generatie de verschrikkingen van de oorlog had verwerkt, evenals het erfgoed van die verschrikkingen: borders vol vaste planten, kortgemaaide gazons en angstaanjagende hoeveelheden vrije tijd waarin ze met de omschrijving van het woord 'vrede' konden worstelen. Ze waren de kantorenparken voorbij en, eindelijk, buiten het bereik van de exclusieve satellietwijken, nevenproducten van de hausse in onroerendgoedontwikkeling na 1986. Burwoods allerlaatste woning was een oude, bakstenen cottage waar twee broers van in de tachtig woonden, dienstweigeraars in de laatste wereldoorlog.

De rode Volkswagen draaide van de provinciale weg een rustiek laantje in dat wegzonk tussen bermen van haag en bos, met plotse linge schaduwplekken en gekabbel van water, voordat het weer steeg om velden van verdord groen en geel te doorsnijden. Het bos bestond uit beuken en elzen en had zich ooit van kust tot kust uitgestrekt en het land bedekt waar nu Burwood uit oprees. Diepduister bos was vervangen door diepduister suburbia, waar de hedendaagse man en vrouw hun toevlucht zochten zoals hun bosbewonende voorouders die in het woud hadden gezocht. Net als zij zagen ze de met schaduw gevlekte glooiingen aan voor een onschuldige plaats waar een leven van eenvoud mogelijk was.

'Ik hoop dat ze frambozen hebben,' zei Ruth tegen niemand in het bijzonder. 'Ik zei tegen mam dat ik frambozen mee zou nemen.'

Vicky staarde haar aan. Ze kon zich niet voorstellen hoe het was om waarover dan ook – laat staan frambozen – een gesprek te voeren met haar eigen moeder, Sylvia Henderson.

‘Werkt Grace niet op Martha’s Farm?’ zei Saskia na een poosje terwijl ze haar haar uit haar nek tilde.

Ruth zag Tom zijn linkerwang naar binnen zuigen en zijn handen over het stuur laten glijden.

‘Ik dacht dat ze al een baantje had?’ zei Vicky, gepikeerd dat ze dit nog niet wist.

‘Ja, maar dit is meer een vakantiebaantje.’ Saskia liet haar haar weer vallen.

‘Waarom heeft ze er niets over gezegd?’

‘Waarschijnlijk dacht ze dat je het al wist.’

‘Nou, ik wist het dus niet.’ Vicky wendde zich tot Ruth. ‘Wist jij het?’

Ruth haalde haar schouders op. ‘Ik raak de tel kwijt, zoveel baantjes als Grace heeft.’

‘Ja nou, sommige mensen kunnen het zich niet veroorloven om hun kinderen naar de universiteit te laten gaan, dus die kinderen moeten het zelf betalen,’ klonk Tom van voren.

Ruth, van streek, keek weg.

‘Er zijn anders zat beurzen en zo voor mensen als Grace,’ zei Vicky verdedigend. Ruth van streek maken was haar alleenrecht.

“‘Mensen als Grace’?” zei Tom scherp.

Vicky negeerde hem. ‘Tegen de tijd dat ze afstudeert,’ ging ze verder, ‘staat ze er waarschijnlijk zelfs beter voor dan wij, wij zitten dan tot onze nek in de studieschuld. Cambridge heeft haar in elk geval een beurs aangeboden, dus ik snap al die drukte niet.’

‘Ik dacht dat ze voor die NASA-beurs ging, van Yale,’ zei Saskia langzaam.

Vicky, niet langer geïnteresseerd, gaf geen antwoord.

Grace hoorde bij hun club, en Vicky stond er tiranniek op dat ze over actuele informatie omtrent alle leden beschikte. Zij beschouwde de club – háár club – als een sociale prestatie van formaat, als je in aanmerking nam dat ze pas in het eindexamenjaar op Burwood Girls’ School was begonnen. Eerst was ze met succes een bestaande vriendenclub binnengedrongen, vervolgens had ze de ballast afgesneden en een splintergroepje gevormd met alleen kernleden: Grace Cummings, Saskia Greaves en Ruth Dent. Ze weet haar snelle opkomst aan het feit dat ze hen niet alleen bij Toms universiteitsfeestjes binnenkreeg, maar ook bij die van de Londense scene. Wie op deze hele tyfusplaneet had hen anders binnengekregen bij de

achtttiende verjaardag van het broertje van Lily Allen?

Ze sloegen rechts af naar Martha's Fruit Farm en zochten naar een parkeerplek in het weiland vol auto's. Uiteindelijk parkeerden ze helemaal achteraan, bij een verhoogde bomenrij met een zandkuil.

'Wat denk je, zouden ze frambozen hebben?' zei Ruth bezorgd.

'Hou nou eindelijk eens op over die frambozen.' Vicky trok haar rok los van de achterkant van haar benen, waarop het patroon van de stoelbekleding van de auto stond.

'Ik heb er maar één keer iets over gezegd.'

'Je hebt het er wel honderd keer over gehad,' zei Vicky terwijl ze tussen de rijen auto's door wegliep, de lucht bezwangerd met de geur van overrijp fruit.

Langzaam verspreidden ze zich over het veld, waar de drassige geulen van het voorjaar nu door de zon hardgebakken waren. Tegen de tijd dat ze bij de weeghut aan het einde kwamen, liepen ze alle drie arm-in-arm, met hun hoofd op elkaars schouder.

2

Tom bleef in de auto zitten met het portier open en stak nog een jointje op, waar hij langzame hijsen van nam terwijl hij naar een zwarte labrador keek, die in de zandkuil voor de motorkap speelde. Door de voorruit kon hij in de verte Burwood zien liggen, maar het uitzicht had geen betekenis voor hem. De Hendersons waren er twee jaar geleden vanuit Londen naartoe verhuisd, en hij had er maar een paar maanden gewoond voordat hij naar de universiteit vertrok. Hij had zich meer thuis gevoeld in Bolivia dan ooit in Burwood.

Een bejaard koppel – geverseerde fruitplukkers – keerde terug bij hun auto, een paarse Nissan naast Tom. Het zweet stond op de vastberaden gezichten onder de identieke witte zonnehoeden met KRETA er boven de rand op geborduurd, en toen ze hun manden fruit op het dak van de auto zetten, zag hij dat ze nog steeds de nu paars gevlekte latex handschoenen droegen die ze hadden aangedaan om fruit te plukken.

Hij rookte zijn joint op en stapte uit de auto, en zonder de moeite te nemen die op slot te doen, liep hij achter de anderen aan het veld op.

Bij de weeghut stond een massa mensen, en binnen gaf een vrouw bevel om in een rij te gaan staan, maar iedereen had het te warm en was te zwaarbeladen met fruit om er gehoor aan te geven.

Terwijl de menigte naar voren schuifelde, uiteenviel en zich hergroepeerde, ving Tom een glimp op van zijn oude zwart met zilveren racefiets tegen de zijwand van het schuurtje; de racefiets waarvan hij tegen zijn moeder had gezegd dat hij die vorige zomer aan Grace had verkocht, al had hij die helemaal niet aan haar verkocht, maar gegeven.

Hij kon zich nog duidelijk voor de geest halen hoe hij ermee naar Grace' huis was gereden en dat Grace in ochtendjas had opengedaan, met een pop van haar zusje Dixie in haar hand. Tot dan toe was het niet eens bij hem opgekomen dat er in Burwood een sociale-woningbouwwijk was. Hij had aangebeld en onder het wachten naar

een stuk muur gestoord naast de regenpijp, waar het pleisterwerk had losgelaten, en besloten Grace de fiets gewoon te geven.

Grace, in haar ochtendjas, keek hem aan.

‘De fiets?’ bracht hij haar in herinnering.

Ze bleef hem aanstaren en richtte haar blik toen op de fiets. ‘De fiets ... Shit. Sorry. Momentje.’ Ze verdween weer naar binnen.

Te laat begreep Tom dat ze de veertig pond haalde die ze de dag ervoor telefonisch overeengekomen waren.

‘Wacht even ...’ riep hij haar na en hij wilde achter haar aan lopen, toen het geklets van natte voeten op betegels klonk en Grace’ zusje van negen, Dixie, aan de zijkant van het huis verscheen, met een spoor van natte voetafdrukken achter zich. In een roze gestipte bikini met strikjes aan de zijkanten en met van water glinsterende benen stond ze vanaf de hoek van het huis door een duikbril naar hem te kijken met een glimlach waaraan twee ondertanden ontbraken.

Ze mochten elkaar op slag.

‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Tom.’ Hij stak zijn hand uit, en Dixie schudde die nattig.

‘Ja, maar wie ben je?’

‘Een vriend van je zus.’

‘Háár vriend?’

‘Nee, gewoon een vriend.’

Dixie keek hem nadenkend aan. ‘Ik heb je nooit eerder gezien.’ En toen: ‘Ik ga vanavond logeren.’

Voordat Tom hierop kon reageren kwam Grace weer aan de deur. Dixie ging er over het zijpad vandoor, terug naar de achtertuin.

‘Veertig pond, toch?’ Grace gaf hem een envelop.

‘Laat maar,’ zei Tom gegeneerd.

‘Je zei veertig pond aan de telefoon.’

‘Ja, maar ...’

‘Wat?’

Grace keek boos.

‘Laat maar zitten, dat geld. Ik bedoel, neem de fiets maar gewoon. Ik heb me bedacht over het geld.’

‘Waarom heb je je bedacht?’

‘Weet ik niet.’

‘Je zei veertig pond. Aan de telefoon.’

‘Ja, maar ...’

En zo was het maar doorgedaan en de zon was om het huis heen

gedraaid tot hij de voortuin vulde.

Nu zag Tom haar met de rug naar hem toe bij het ijscokarretje. Lachend rechtte ze haar rug. Ze zag eruit alsof ze een goede dag had. Hij zou weg moeten gaan voordat ze hem in de gaten kreeg.

‘Hey, Tom.’ Ze had hem gezien, glimlachte hem toe.

‘Hey.’

Op haar slippers en in een flessengroen T-shirt met MARTHA’S CREW erop kwam ze over het gras naar hem toe. Grace zag er niet uit alsof ze bij iemands ploeg hoorde, laat staan die van Martha. Tom zag de jongen in het ijscokarretje naar Grace kijken.

‘Wat brengt jou hier?’

Hij had haar een jaar niet gezien, en dit was niet iets wat ze een jaar geleden zou hebben gezegd.

‘Ik speel chauffeur voor mijn zus.’

‘Is die hier?’

‘Ergens.’

‘Verder nog iemand?’

‘Saskia, Ruth.’

‘Ik wist niet dat die terug waren uit Frankrijk.’

Tom zei niets.

Ze tuurde over de hellende velden achter de weeghut, op zoek naar haar vriendinnen.

Hij zag dat haar vingertoppen paars zagen.

‘Pluk jij niets?’

‘Nee ...’

Om een of andere reden maakte dat haar aan het glimlachen.

‘Hoe bevalt de fiets?’ vroeg hij.

‘De fiets bevalt prima. Tot nog toe maar één lekke band.’

‘Je zou er kevlar-banden om moeten leggen; die raken nooit lek.’

‘Oké ...’

Lachte ze hem uit?

‘Klinkt wel duur, en ik ben je nog geld schuldig voor de fiets.’

‘Zout toch op,’ zei hij, oprecht kwaad.

Ze stond op het punt iets te zeggen, toen in de hut een stem ‘Grace ... Gráce’ begon te roepen.

‘Shit, ik moet weer terug.’ Zonder om te kijken verdween ze in de mensenmassa voor de weeghut.

Tom en de jongen in het ijscokarretje bleven elkaar aanstaren. Ineens verloor de middag alle zin, alsof hij al te lang had geduurd.

3

Vicky volgde Ruth naar de overkant van het frambozenveld, waarvan de grens was gemarkeerd door een smalle strook bos die echter geen schaduw wierp omdat de zon te hoog stond en er vanuit de verkeerde hoek op scheen. De grond was hard en ongelijk, en Vicky, bij wie een stevige hoofdpijn kwam opzetten door de dope waarop ze die dag hadden geleefd, zwikte om de haverklap. Ze plukte de grootste framboos die ze kon vinden, stak die in haar mond en spuugde hem weer uit.

Ruth hield op met plukken. ‘Alles goed?’

‘Raar smaakje.’ Vicky veegde haar mond af. ‘Vind jij ze ook raar smaken?’

Ruth haalde een framboos uit haar fruitmandje. ‘Smaakt prima. Misschien had je er eentje die niet goed was.’

Ze plukten verder in de drukkende hitte.

‘Waar is Sas?’

‘Bij de rode bessen.’

Vicky, verveeld, liet het plukken voor wat het was en draalde nu achter Ruth aan. ‘Rode bessen?’

‘Ze zei dat ze nog nooit rode bessen had geplukt.’

‘Wat moet je met rode bessen?’

Ruth werkte de rij af, te geconcentreerd op het plukken om antwoord te geven.

Achter haar zei Vicky: ‘Matt zou vandaag om twaalf uur bellen. Hij is op vakantie geweest en zei dat hij zou bellen zodra het vliegtuig was aangekomen, maar dat heeft hij niet gedaan. Geen voicemail, niks. Ik zou met hem naar een feest gaan komend weekend.’

Instinctief keek ze op toen er een vliegtuig overvloog, met de neus naar Gatwick. ‘Ik kan niet geloven dat jij en Sas in Frankrijk niet iemand zijn tegengekomen, gewoon helemaal niemand.’

Ruth was opgehouden met plukken en tuurde nu in de verte, haar schouderaars zo strakgespannen dat Vicky een van haar korte, bekende angstaanvallen kreeg waar hun huisarts bij de Park Praktijk weigerde haar valium voor te geven.

Het was het vliegtuig, het vliegtuig dat net was overgevlogen: het was neergestort. Ze wist het gewoon zeker. Elk moment zou er nu rook zijn en wrakstukken, en zou het veld vol liggen met zachte, afgereten, bloederige lichaamsdelen. Elk moment zou de stilte nu worden verscheurd en zou zij pas verwrongen vliegtuigonderdelen en pas gestorven mensen zien. Stel dat Matts vlucht vertraging had opgelopen? Stel dat Matt in dát vliegtuig zat?

De beide blauwe pilletjes die ze nu uit haar broekzak haalde en in haar mond stopte, hadden tot voor kort toebehoord aan haar moeder, Sylvia, vanwege haar angstaanvallen, waar hun huisarts bij de Park Praktijk haar maar al te graag valium voor had gegeven.

Ze bediende zich van Sylvia's op recept verkregen valium sinds haar vijftiende, toen de inbraaknachtmerries waren begonnen. Elke nacht dezelfde: rond twee uur werd ze wakker, ervan overtuigd dat ze iemand over het grind van de oprit had horen lopen die zichzelf door de tuindeuren aan de zijkant van het huis naar binnen liet. Dan lag ze verlamd van angst en amper ademhalend in bed te luisteren naar de voetstappen van de indringer op de trap en te wachten tot de klink van haar kamerdeur bewoog. Dat was het moment waarop ze valium nam, haar iPod aanzette en zich ongeacht het weer onder haar dekbed opkrulde.

'Wat is er?' Ze probeerde niet te schreeuwen.

'Is dat meneer Sutton niet?' zei Ruth, afgeleid.

'Meneer Sutton?' Vicky speurde de velden om hen heen af, nog altijd op zoek naar rook, naar de geur van bloed in de lucht.

'Daarzo.' Ruth wees.

Vicky merkte dat ze kalmeerde. De lucht was helder: geen rook. Het vliegtuig dat was overgevlogen, was veilig geland.

'Ik weet het wel zeker.'

Vicky keek. Ruth had gelijk. In het volgende veld stond hun leraar beeldende vorming, meneer Sutton, wiens huisadres ze uit de vertrouwelijke personeelsdossiers hadden gehaald zodat ze hem een anonieme valentijnskaart konden sturen.

Meneer Sutton was het jongste mannelijke lid van het personeel op Burwood Girls', en gaf zijn lessen beeldende vorming tegen een overweldigende bierkaai van oestrogeen op, die tot uitdrukking kwam in de diverse totemistische geschenken die hem ten deel vielen: van een envelop vol schaamhaar tot een foto van een paar blote borsten.

‘Wat doet hij nou hier?’

‘Fruit plukken, net als de rest van de wereld.’

‘Shit ... Kijk eens hoe ik erbij loop.’

‘Hij staat anderhalf veld verderop, Vick.’

‘Jaaa, maar wij zien hém ook. Dus ... gaan we naar hem toe? Hallo zeggen?’

Ruth bloosde. Hoe zelfverzekerd – en vaak bijtend grappig – ze met familie en naaste vrienden ook was, in de buurt van de meeste anderen was ze pathologisch verlegen.

‘Kom op, je weet dat je op hem valt.’

‘Weet ik, maar ...’

‘En we hebben hem al in geen eeuwen gezien.’

Ruth haalde haar schouders op en wendde zich af. ‘Wacht ... hij heeft iemand bij zich.’

‘Wie?’

‘Hij staat met iemand te praten.’

Terwijl Vicky staaarde, leek de lichte helling van het veld ineens veel steiler. Het volgende moment greep ze zich instinctief vast aan een van de frambozenstammen, toen het hele veld onder haar voeten wegviel.

Ze had nog nooit zo’n hevige of plotselinge duizeling meegemaakt.

‘Vick?’ zei Ruth, die zich bezorgd naar haar toe keerde. ‘Wat was dat nou? Je zag eruit alsof je ging flauwvallen.’

‘Duizelig; ik heb net wat valium genomen.’

‘Welke kleur?’

‘Blauw.’

‘Hoeveel?’

‘Twee ... twintig milligram of zoiets. Je hoeft me niet zo aan te kijken.’ Vicky viel zichzelf in de rede. ‘Het is Saskia!’

‘Wat?’

‘Waar meneer Sutton mee staat te praten, dat is Saskia.’